

Adevărul creștin

Îți merge numele

Bogățiile lui Hristos

Lucruri neașteptate

Când fiul cel mare
se pocăiește

Creșterea copiilor

Viața, o șansă unică

Nr. 1 | 11

Ianuarie - Martie

Cuprins

3 Îți merge numele...

Ioan Botgros

5 Lucruri neașteptate I

Daniel Dumitrescu

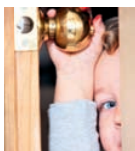
**7 Bogățiile lui Hristos
- bogățiile noastre**

Dumitru Cornilescu, traducere Petru Ion

9 Nădejde vie, moștenire nestricăcioasă

Teodor Popescu

10 Eșec sau binecuvântare?

Mihai Socoteanu

12 Căutând pacea

Dan Mircea Popa

14 Legătura frățească

Victor Toma

16 Când fiul cel mare se pocăiește

Emanuel Vilciu

18 Lucruri neașteptate II

Daniel Dumitrescu

20 Creșterea copiilor

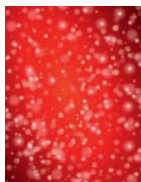
Șerban Constantinescu

22 Viața, o șansă unică

Nicolae Vlaicu

24 Să ne iubim

Costache Ioanid

Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:

Sergiu Iorgulescu

siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:

Ioan Botgros, Șerban Constantinescu,
Daniel Dumitrescu, Petru Ion,
Dan Mircea Popa, Mihai Socoteanu,
Ortansa Stângă, Victor Toma,
Emanuel Vilciu, Nicolae Vlaicu

DTP , Prepress și Tipar: Stephanus

Nr. 1 /2011, Ianuarie - Martie.

Revista apare trimestrial

și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:

Biserica Evanghelică Română

Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,

Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52

București

Email: ber@rdsmail.ro

www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Orice reproducere sau selecție de texte din
această revistă este permisă doar cu aprobarea
în scris din partea BER.

Îți merge numele...

Este un titlu inspirat de un cuvânt pe care Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos, îl adresează în ultima carte a Bibliei unei biserici care era în cetatea Sardes din Asia Mică. (Apocalipsa 3:1): **„Îți merge numele că trăiești, dar ești mort.”**

Pentru vremea în care trăim noi, mai ales într-o țară care se socotește creștină, acest cuvânt poate fi luat sub forma: „Îți merge numele că ești creștin, dar în realitate nu ești.” Ca unul care ar trebui să fii preocupat foarte mult de soarta veșnică a sufletului tău, cuvântul preluat din Biblie se cuvine să-l folosești ca pe un mijloc de cercetare de sine care nu dă greș și care îți spune și ce trebuie să faci. În Psalmul 139, omul după inima Lui Dumnezeu, împaratul David, cere de la Dumnezeu: *„Cercetează-mă Dumnezeule și cunoaște-mi inima, încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile. Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei.”* (Ps. 139:23, 24)

Poți înțelege de aici foarte clar că acest cuvânt nu numai că este o oglindă pentru starea sufletului tău, dar îți arată și calea de salvare față de situația în care te afli. Pe vremuri, când medicina nu era așa de avansată ca astăzi, pentru a constata că un om este mort sau nu, se folosea o oglindă, care se ținea în dreptul gurii și a nasului celui ce se părea că este mort. Dacă oglinda se aburea, însemna că omul avea încă viață în el; dacă pe oglindă nu apărea nici un semn de aburire însemna că omul era mort. În primul caz, se încerca aducerea în simțiri a omului; în

al doilea caz nu se mai putea face nimic. Când te oglindești în Cuvântul lui Dumnezeu, dacă ești sincer, e foarte probabil să-ți dai seama că nu ai nici o legătura cu Dumnezeu și că trăiești o viață jalnică de păcat; aceasta înseamnă că spiritual vorbind ești mort.

Dacă ești un om mai religios, se poate să ai impresia ca pe ici pe colo, dovedești ceva temere de Dumnezeu încercând să împlinești voia Lui; însă, apelând iar la sinceritate îți dai seama că ești totuși lovit de multe patimi și păcate, vizibile sau ascunse.

Lucrul minunat este că în această oglindire, dacă ești mort înviezi, iar dacă ai o religie care te așează pe o cale șovăielnică, vei fi trecut pe o cale dreaptă și luminoasă care se cheamă Isus Hristos. Minunea aceasta cu consecințe veșnice fericite, are loc dacă vei crede din inimă și dacă vrei să împlinești voia Lui Dumnezeu exprimată în Evanghelia după Ioan 6:40: *„Voia lui Dumnezeu este ca oricine vede pe Fiul (Isus Hristos) și crede în El, să aibă viața veșnică...”*

Printre poveștile lumii este și una care spune că o regină care era urâtă, în supărarea ei, s-a apucat să spargă oglinda; firește, nu s-a rezolvat nimic.

Cu Biblia, care este și oglinda sufletului tău, ce poți să faci? Privindu-te în ea, îți

vei vedea sufletul încărcat cu mulțimea de păcate pe care le-ai făcut. Citind și ascultând Cuvântul, conștiința ta se trezește și apăsarea mustărilor ei te va conduce la pocăință și la primirea veștii minunate că sângele Domnului Isus Hristos te spală prin credință, „*fără bani și fără plată*“, de toată vinovăția ta.

Biblia, care este Cuvântul lui Dumnezeu, este cu adevărat o oglindă cu o fidelitate absolută; ce este minunat, este că pe măsură ce te privești, ea îți vorbește. La început vorbește de căderea sufletului tău păcătos, iar apoi vorbește mângâietor că prin credință, sufletul tău poate deveni „*alb ca zăpada*“ prin credința în Fiul lui Dumnezeu.

Încercăm o privire dintr-un asemenea unghi, încât marea mulțime a celor care spun ca sunt creștini, dar de fapt nu sunt, să înțeleaga repede că așa este.

La noi la români, este o regulă generală, că atunci când ne cuprinde mania, nemulțumirea sau supărarea (toate acestea fiind păcate), să folosim ca ușurare ticăloasă felurite exprimări prin care dăm celui rău (diavolului) ființa, lucrul sau situația care nu ne-a convenit. Ajungem până acolo că dăm celui rău lucrui minunate pe care le-am primit ca daruri de la Dumnezeu: copii, soț, soție, casă și câte altele. Făcând așa, te poți socoti creștin? Cu siguranță, NU! Purtarea aceasta nu este altceva decât batjocură adusă Numelui lui Dumnezeu. De multe ori, pentru a fi crezuți, folosim expresia „*pe cuvântul meu de onoare*“ (care onoare?), ajungem să folosim expresia „*să fiu al celui rău dacă...*“ și totuși, în starea aceasta ne amăgim că suntem creștini și ne mai ducem și la lăcașul de închinare. Ce să mai spunem de cei care cred că sunt creștini și care sunt robiți de băutură; bejivii nu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu (1 Corinteni 6:10)

Ce este de făcut?

Oglinda vorbitoare, Biblia, ne spune: „*Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie*“ (Marcu 1:15)

După scurta încercare de a te face să-ți vezi adevărata față a sufletului, a sosit timpul s-o rupi cu mândria și cu părerile bune despre tine și cu „*o inimă zdrobită și mâhnită*“ să-ți recunoști cu

păreră de rău vinovăția și să primești iertarea și eliberarea de păcatele în care ți-ai petrecut viața. Pentru aceasta, Domnul Isus Hristos a venit pe pământ ca Dumnezeu întrupat și prin jertfa Lui prin răstignire pe crucea de la Golgota a plătit dreptății lui Dumnezeu prețul pe care tu nu puteai să-l plătești niciodată.

Îți zici creștin, dar de fapt, nu ești, fiindcă pentru tine Domnul Isus încă stă răstignit pe cruce. Nu crezi că e timpul să vrei ca de pe crucea chinuitoare sa-L primești, prin credință, în inima ta? Dacă îți iubești sufletul tău veșnic, îți vei deschide inima și Îl vei primi astăzi în inimă.

Atunci vei avea argumente să spui că ești creștin adevărat pentru că:

- ai păcatele iertate prin credința în jertfa Lui;
- ai viața veșnică asigurată (*cine are pe Fiul, are viața* – Ioan 3:36);
- ai un loc în raiul lui Dumnezeu;
- te bucuri de eliberarea de sub robia păcatelor:

„*Adevărat, adevărat vă spun că vine vremea când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-L vor asculta, vor învia.*“ (Ioan 5:25)

Când se va întâmpla lucrul acesta? Astăzi, acum, când citești aceste rânduri. Este vremea să scapi de eticheta de creștin mort și să devii, prin credință, un creștin viu, adevărat, cu viața lui Dumnezeu. Dumnezeu, după ce faci pasul pocăinței și credinței din inimă în Domnul Isus, îți va pecetlui sufletul cu Duhul Sfânt care te va naște din nou: „*Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate s-au făcut noi.*“ (2 Corinteni 5:17)

Fie ca Dumnezu să-ți trezească sufletul încât să nu intri în noul an 2011 fără Domnul Isus Hristos, ca Domn și Mântuitor al tău!

Amin.

Lucruri neașteptate

Privind în urmă, mi-am dat seama că în viața mea, cred că și în viața ta, apar lucruri neașteptate, lucruri la care nu ne-am gândit, lucruri pe care nu ni le-am dorit. Pentru unii dintre noi un lucru neașteptat anul trecut a fost șomajul, pentru alții poate o boală sau pierderea unei persoane dragi. Cert este că în viața noastră vin lucruri neașteptate. Și cred că putem vedea o mulțime de lucruri neașteptate la nașterea Domnului Isus. Pentru început o:

1. Obârșie (origine) neașteptată. Îngerul Gavril a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria. (Luca 1:26,27) Observați de unde erau Maria și Iosif: dintr-un ținut numit al Galileei, dintr-o cetate numită Nazaret. Și asta e chiar șocant. Pentru că nimeni nu și-ar fi imaginat ca Mesia, Domnul Isus, să își aibă obârșia în Galileea, în Nazaret. Era ținutul cu cea mai mare populație de neamuri, de neevrei din Israel. De fapt **Galil** de la **Galileea** înseamnă provincie, adică un ținut

aparte de ținutul evreiesc și într-adevăr erau tratați ca atare. Chiar Isaia amintește de Galileea și o numește Galileea Neamurilor (Isaia 9:1). Mai mult, Nazaretul era ultimul oraș din Galilea din care s-ar fi așteptat cineva să apară Cristosul. Era o cetate neînsemnată, iar oamenii de acolo erau disprețuiți, chiar și de ceilalți galileeni. Și totuși asta este obârșia Domnului Isus. Luca ne spune mai mult, că a locuit în Nazaret și asta se pare aproximativ 30 de ani. Și aici se pune întrebarea: „Doamne, de ce? Nu ai găsit un loc mai bun, nu aveai Tu de unde alege? De ce Galileea? De ce să alegi Nazaretul cu o reputație așa de proastă, că atunci când auzeau că ești de acolo, oameni te stigmatizau? Contrar așteptărilor...”

2. O persoană neașteptată. Îngerul i-a zis: „Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămânea însărcinată și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. (Luca 1: 30,31) Persoana aleasă de Dumnezeu să dea naștere Fiului Său era o fecioară. *Și cine a mai auzit ca o fecioară să rămână însărcinată. Contrar așteptărilor...*

Imaginați-vă însă șocul Mariei. Cum se va face lucrul acesta? Întrebă ea...Câte frământări, câte temeri... Nu știu dacă ne putem imagina ce a trăit Maria, fiindcă astfel de femei care ajungeau să fie însărcinate înainte de căsătorie erau etichetate în fel și chip. Zilele acestea vedem o Marie senină, însă dacă ne uităm în Scriptură Maria a fost tulburată și înfricoșată. De ce? În vremea aceea relațiile erau foarte bine încheiate și bazate pe o moralitate strictă și o astfel de veste nu ar fi adus bucurie ci mai degrabă teamă

și probleme. O femeie logodită rămânând însărcinată putea fi considerată, potrivit legii, adulteră și era pasibilă de omorârea cu pietre. Imaginați-vă prin ce a trecut Maria timp de nouă luni: câte explicații jenante, mereu ascunsă, iminența unui scandal plutind în aer, poate mereu etichetată, poate mereu criticată. Însă dincolo de batjocură, Maria ascultă de Dumnezeu. Dar cum Dumnezeu, care știa inima Mariei, alege să o treacă prin ceea ce nici o fată din vremea ei nu și-ar fi dorit? Oare de ce? Oare nu ar fi putut El să aleagă o altă cale, măcar ceva ce nu ar fi adus atâta rușine sau măcar ceva ce ar fi putut fi dovedit științific, pentru că nașterea din fecioară e dea dreptul ciudată, imposibilă, neașteptată... De ce Doamne? De ce o astfel de persoană? Contrar așteptărilor...

3. Un loc neașteptat. Iosif s-a suit și el din Galilea, din cetatea Nazaret, ca să se ducă în Iudea, în cetatea lui David, numită Betleem, pentru că era din casa și din seminția lui David, să se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată. Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. Și a născut pe Fiul ei cel întâi-născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei. (Luca 2:4-7) Cum așa? Doamne, de ce a trebuit să îi trimiți în Betleem, de ce nu i-ai lăsat în Nazaret, de ce să meargă zeci de km pe jos în condiții grele, chiar când Maria era însărcinată în luna a noua? Urmează ceva șocant pentru mulți. Cum să lași un copil să se nască într-un grajd, să fie pus într-o iesle? De ce? Vedem că în casa de poposire nu era loc pentru ei... Doamne, stai un pic: nu am înțeles – nu este Acesta Fiul Tău, care va fi mare, care va dăinui veșnic. Nu ești Tu Atotputernic? Nu rânduiești Tu toate lucrurile în lumea asta, cum se poate ca toți să aibă un loc și Fiul Tău – NU, cum îngădui Tu ca robii Tăi, Iosif și Maria să nu găsească un loc de poposire...parcă e prea de tot. *Dumnezeu trece dincolo de orice așteptări. El lucrează contrar așteptărilor noastre...*

- continuare la pag. 19

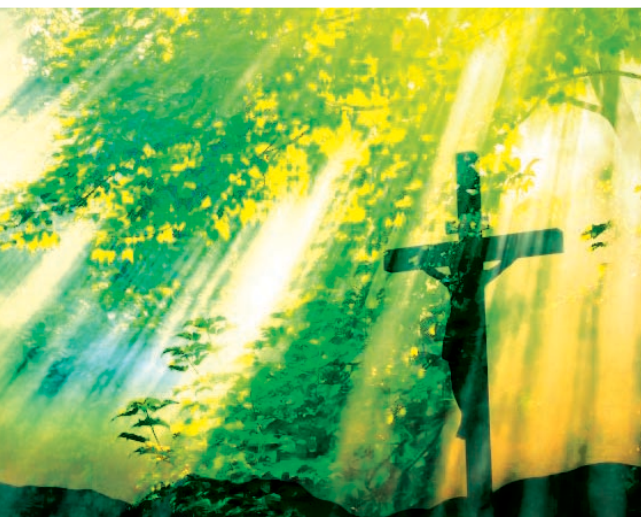
RECUPERĂRI

Sub acest generic, dorim să publicăm în paginile acestei reviste o serie de scrieri inedite, pentru cei mai mulți dintre cititori creștini din România, ale celor doi pionieri ai trezirii spirituale de la începutul secolului XX: Teodor Popescu și Dumitru Cornilescu.

Redacția

RECUPERĂRI

Dumitru Cornilescu

Bogățiile lui Hristos – bogățiile noastre

Efesenii 3,8 „... să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos.”

Din versetul din Efesenii rezultă că locuind în noi, Domnul Hristos constituie un izvor nesecat de bogății care ne-au fost dăruite prin Har de Dumnezeu și Tatăl nostru. Ce urmează dar acum să facem pentru ca să beneficiem de aceste bogății, astfel încât ele să devină eficiente în viața noastră? Răspunsul este foarte simplu.

1. Trebuie să ne rezervăm în fiecare zi puțin timp pe care să îl folosim cugetând în liniște la ceea ce citim din Cartea Sfântă și să spunem Domnului: „Doamne Isuse, Tu ești Cuvântul

coborât din cer, Tu ai locuit printre noi plin de har și de adevăr, iar acum Tu ești aici, Tu locuiești în adâncul ființei mele. Oferă-mi pe parcursul acestei zile liniștea și pacea de care știi că sufletul meu are nevoie!”

Procedând așa în mod conștient zi de zi, eu, copil sărman al unui Dumnezeu infinit, voi realiza cu siguranță, că am devenit și sunt Templul Duhului Sfânt, deci că eu sunt locul în care este prezent Domnul Isus Hristos, izvorul nesecat al bogățiilor cerești.

2. Urmează să învățăm cu o sânguină sfântă,

cercetându-ne viața și învățând din Cuvântul lui Dumnezeu, să evităm în mod practic tot ceea ce nu corespunde, respectiv tot ceea ce nu este în armonie cu voia lui Dumnezeu. În acest fel voi realiza că nu mai pot face tot ce vrea „eul meu”, ceea ce consideram că erau lucruri normale. Și aceasta pentru că am devenit conștient de faptul că Domnul Isus Hristos prezent cu adevărat în mine, fiindu-mi Domn și Stăpân, este cel ce trebuie să decidă asupra acțiunilor mele.

3. Trebuie să exersăm cu perseverență în direcția tinerii sub control a eului nostru, ajungând a-l urî. Ce înseamnă lucrul acesta? Acestea sunt cuvinte care sună dur. Cum adică să mă urăsc pe mine însumi? Da, și aceasta include întreaga mea viață personală, caracterul vieții mele, fie partea bună fie partea rea a caracterului meu. Trebuie să spun cu hotărâre „Nu!” sentimentelor, gândurilor sau înclinațiilor care izvorăsc din trăirea mea personală, așadar din firea mea, iar pe de altă parte, trebuie să spun cu hotărâre „Da!” Domnului Isus, care locuiește în ființa mea, acordând-ul dreptul de a decide în viața mea.

4. Legat de ceea ce am spus la primul punct, accentuez că trebuie să ne deprindem să săpăm puțin mai adânc, depășind astfel superficialitatea vieții noastre creștine care, trebuie să recunoaștem, este foarte sărăcicioasă. Deci scopul pentru care trebuie să merg tot mai adânc este ca Domnul Isus Hristos să pătrundă tot mai deplin în ființa mea.

Am citit despre un sclav din Africa de Sud, care a fost eliberat din sclavie. El a descoperit printr-o împrejurare oarecare un teren pe care se bănuia că ar exista o mină de cupru. A început să sape. A săpat zi de zi, săptămână de săptămână, sperând să scoată la lumină această comoară. Dar cu toată sârguința lui, cu toată răbdarea și strădania lui, nu ajungea la un rezultat concret. După un timp a ajuns la capătul puterilor sale, iar pentru că era sărac și fără suficientă mâncare era chiar pe punctual de muri de foame.

Dar în momentul în care îți punea în gând să abandoneze, a dat de urme care dovedeau că nu mai are mult și va ajunge întradevăr la filonul de cupru dorit. Puterile i-au revenit și cu un zel ieșit din comun a continuat să sape mai departe. Pentru el era clar, ori va muri de foame, ori va ajunge cât de curând un om foarte bogat. Și într-adevăr cel ce era sortit să moară de foame a ajuns prin descoperirea acestei mine de cupru un om deosebit de bogat. Noi în ce fază ne aflăm? Întrebarea se referă desigur la omul nostru lăuntric. Suntem deja morți de foame? Aceasta ar dovedi că nu avem pe Domnul Isus locuind în noi, deci nu suntem încă liberi, că suntem încă sclavi ai păcatului.

Facem parte dintre aceia care sunt pe punctul de a muri de foame? Chiar nu vedem urme ale filonului de bogăție cuprins în Cuvântul lui Dumnezeu? Și dacă vedem, de ce nu continuăm să săpăm mai adânc? Să nu ne pierdem curajul! Domnul Isus este în noi. El este Cel care ne dă și voința și înfăptuirea. În părtășie cu El, vom ajunge la măsura deplină a slavei Sale.

Dacă vom pricepe și vom evalua în mod just această taină, vom putea lua bogăție după bogăție din Cel ce locuiește în ascunsul ființei noastre, Domnul Isus Hristos, tezaurul inepuizabil de hrană spirituală care va acoperi toate nevoile noastre și aceasta pe parcursul întregii noastre vieți.

Iar atunci când Il vom vedea vom fi ca El pentru că ÎL vom vedea așa cum este.

Dumitru Cornilescu
23 ianuarie 1938

Nota traducătorului:

Articol preluat cu permisiune din revista „Unter dem Kreuz“ („Sub cruce”) nr. 4 din 23 ianuarie 1938 - Ländli - Elveția.

Traducere de Petru Ion - petru.deutsch@yahoo.

Nădejde vie, moștenire nestricăcioasă

1 Petru 1:3,4

Apostolul Petru scrie: „*Ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, pentru o nădejde vie și pentru o moștenire nestricăcioasă.*”

Cel născut din nou are o nădejde vie. Toți oamenii trebuie să aibă nădejdi, dar nădejdlile lor sunt pământești și se nasc în ei ca niște copii morți. Trebuie s-o spunem că multe dintre nădejdlile noastre pământești, oricât de vii ni s-au părut, au murit și au fost îngropate. Ele au ieșit din planurile noastre și din dorintele noastre.

Cel căruia i-a murit soția va spune: Am crezut că trăiesc cu soția mea câte zile mi-o da Dumnezeu, îmi întemeiasem un cămin în nădejdea că voi avea parte de el împreună cu soția mea, ca să fiu mulțumit. A venit însă boala, apoi moartea, soția și s-a dus și a trebuit să-ți îngropi nădejdea unui cămin de durată și statornic. Ai avut dorința, poate, să ajungi cineva, căci te simțeai capabil și în putere... N-ai ajuns însă; a trebuit să rămâi la o stare smerită și ai îngropat și această nădejde. Multe nădejdi trebuie să îngroape omul!

Nădejdea care nu este întemeiată pe ceva solid, mai curând sau mai târziu trebuie să moară și s-o îngropi.

Aici însă zice că cel născut din nou are o nădejde vie, deci care trăiește, care nu moare. Care să fie această nădejde vie? Dumnezeu Se numește „*Dumnezeul Cel viu și adevărat*”; iar nădejdea care vine de la El este vie și nu moare.

Nădejdea aceasta poate să aibă un caracter pământesc și poate să aibă un caracter veșnic. Cum adică? Atunci când, într-o împrejurare, toți cad în disperare, cel credincios încă mai nădăjduiește: Domnul poate să intervină, dacă vrea, și să ne scape din primejdie; dacă nu, va face totuși ca toate să lucreze împreună spre binele celor ce-L iubesc.

O nădejde care le întrece pe toate este „*fericita noastră nădejde*”, că va veni Domnul Isus, ne va lua, ne va răpi, și vom fi pentru totdeauna cu El. Dar și alte nădejdi ne sunt puse de Dumnezeu în inimă. Mă văd, în lumina lui Dumnezeu, plin de defecte, de cusururi. Cu cât lumina de care mi se face parte este mai mare, cu atât defectele mi se arată mai multe. Am însă nădejdea că harul lui Dumnezeu va lucra și mă va face tot mai asemenea Domnului Isus. Nimeni nu poate să-mi ia această nădejde, pentru că vine de la Cel ce este viu și adevărat.

El ne-a născut din nou „*pentru o moștenire nestricăcioasă.*” Cât de doritori sunt oamenii după moșteniri! Cât s-ar mai bucura să le vină vestea că li s-a lăsat o moștenire, cât de mică! Însă toate moștenirile de pe pământ sunt cel puțin stricăcioase, întinate, trecătoare, se vestejesc și pier. Cel credincios are însă o moștenire care nu se strică, neîntinată, nu poate să se vestejească și este păstrată în cer; de aceea se bucură el nespus de mult!

Evreul nu avea altă dorință decât să fie în țara lui, sub vița lui, sub smochinul lui. Țara lor era moștenirea pe care le-o dăduse Dumnezeu. Evreilor credincioși care veniseră la Domnul Hristos și erau născuți din nou, apostolul le spune: Voi aveți nu o moștenire pământească, care poate să fie întinată, să treacă și să se vestejească. – În adevăr, pământul Palestinei a fost mult întinat prin păcatele celor ce l-au locuit. – Moștenirea voastră este ceva care nu se strică, nu are nicio pată, nu se poate vesteji.

Când eram copii, în clasele primare, primeam la sfârșitul anului o cunună de merișor, pe care după un timp trebuia s-o arunci, căci se usca și strângea praf pe ea. Pe credincioși îi așteaptă însă cununa care nu se vestejește. ***

Eșec *sau* binecuvântare?

Evangelistul Ioan relatează în Ioan 21 momentul arătării Domnului Hristos, după înviere, la marea Tiberiadei. Cei șapte ucenici erau strânși împreună, iar Petru ia inițiativa de a merge să prindă pește, inițiativă soldată cu un eșec și doar intervenția Domnului Isus transformă eșecul în binecuvântare.

Petru fusese chemat de la mreajă în lucrarea Domnului, iar noua lui misiune era aceea de a fi pescar de oameni (Luca 5:10). Acum pare că Petru tinde să revină, chiar poate și temporar, la vechile lui îndeletniciri, iar lucrul acesta era contrar chemării sale. Nu ar trebui să ne surprindă că într-o astfel de stare de lucruri Dumnezeu îngăduie eșecul în munca lor.

Ceea ce s-a întâmplat în viața lui Petru și a micului grup de ucenici este o pildă și pentru noi. Când în viața de credință apar manifestări, recidive, ale firii vechi să nu ne surprindă că Dumnezeu îngăduie eșecul disciplinar în viața noastră. Poate inițiezi un proiect sau o anumită activitate și constăți deranjat că lucrurile nu se leagă și nu sunt încununate de succesul la care te așteptai. Se ridică atunci o întrebare legitimă: *„este viața mea încă marcată de practici firești caracteristice omului adamit din care Dumnezeu ne-a smuls?”* Dumnezeu dorește să dea binecuvântare în eșec, dar aceasta depinde de inima noastră dacă tânjește de facto afirmația Scripturii din 2 Corinteni 5: 17: *„cele vechi s-au dus, iată ca toate s-au făcut noi.”*

Este impresionant ce distanță mică este între eșec și binecuvântare! Bancul cu pești mari era lângă ei dar binecuvântarea era condiționată de smerenia și ascultarea lor. Când Domnul li se adresează cu apelativul „copii” ei nu sunt deranjați sau jigniți, cu atât mai mult cu cât nici nu știau că Cel ce le vorbește era însuși Domnul Isus, ci Îl considerau un străin oarecare, iar cand Domnul le spune să arunce mreaja în partea dreaptă a corabiei, ei ascultă deși nu făcea sens pentru un pescar experimentat să pescuiască atât de aproape de tărâm. Care a fost rezultatul? Schimbare eșecul în binecuvântare! Înainte de a vorbi de smerenie și ascultare, în viața ucenicilor

și în mod special al lui Petru, a fost momentul pocăinței, pentru părăsirea Învățătorului lor în gradina Ghetsimani (cazul ucenicilor) și lepădarea de Domnul (cazul lui Petru).

Când Ioan vede dimensiunea binecuvântării, mreaja plină cu pești, exclamă : *„Este Domnul!”* El nu vede în mreaja plină expresia competenței lor ca pescari sau truda lor de o noapte, nici șansa sau întâmplarea care le-a surâs, ci vede intervenția specifică, providențială și plină de bunătate și dragoste a Domnului și Învățătorului lor. Recunoaștem noi în toate binecuvântările vieții, intervenția lui Dumnezeu în Harul Lui nemeritat? Sau atribuim aceste binecuvântări, înțelepciunii, chibzuinței și strădaniei noastre? Este o dovadă de înțelepciune și maturitate să recunoaștem că tot ce avem este de la El, un dar nemeritat al dragostei și Harului Său. Cuvântul ne îndeamnă: *„Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările”* (Proverbe 3:6). Recunoașterea Lui însemnând să-I atribui în har toate binecuvântările și împlinirile tale.

Iosif și-a declinat orice merit în competența sa de a tălmăci visele și L-a recunoscut pe Dumnezeu în toate căile sale. Avea să spună înaintea lui Faraon: *„Nu eu! Dumnezeu este Acela...”* (Genesa 41:16).

Daniel, tânărul evreu credincios lui Dumnezeu, deși era de zece ori mai înțelept decât elita înțelepților Babilonului (Daniel 1:20), își declină și el orice merit în competența sa de a tălmăci visele și-L recunoaște pe Dumnezeu în căile sale. Daniel avea să strălucească nu doar în înțelepciunea și credințioșia sa, ci și în smerenia sa impresionantă. El spune: *„Însă dacă mi s-a descoperit taina acesta, nu înseamnă că este în mine o înțelepciune mai mare decât a tuturor celor vii...”* (Daniel 2:30), ci *„este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele”* (Daniel 2:28) Dumnezeu să ne dea înțelepciunea de a trăi în viață binecuvântarea și nu eșecul și de a-L recunoaște pe Domnul în toate căile noastre.

Căutând pacea

„Urmăriți dragostea...” (1 Corinteni 14:1)

Fiecare din noi este interesat pe lumea aceasta într-o mai mică sau mai mare măsură de câte ceva- fapte, lucruri, atitudini ale altora mai mult și de ale noastre mai puțin... ...mai mult sau mai puțin demne de atenția noastră... mai mult sau mai puțin folositoare... Și ne hrănim tot mai mult cu ele, parcă însetați de tot ce se întâmplă cu toți cei și toate cele din jurul nostru.

Și tu te numeri printre cei care au o astfel de atitudine... La fel ca ceilalți te hrănești în fiecare zi cu faptele, lucrurile și atitudinile celorlalți... Ești mai atent la ele decât la faptele, lucrurile, gândurile și atitudinile tale... Pentru că tu consideri că cele toate ale tale sunt în lumina Cuvântului... pentru că tu ești copil al lui Dumnezeu mai mult decât sunt ceilalți... și, nu-i așa (?), ai tot dreptul să judeci tot ce se

întâmplă... Crezi că acest lucru îți dă tot dreptul să dai dezaprobat din cap la tot ce se întâmplă pentru că nu se întâmplă așa cum **dorești tu** să se întâmple. Dar de fapt, lucrurile se întâmplă *așa cum trebuie să se întâmple*, adică cu rost, pentru că orice lucru întâmplat nu este întâmplător, ci este o lecție pentru cel implicat direct, dar și pentru cei ce-l înconjoară. Chiar și tu ai nevoie și trebuie să înveți din toate ce se întâmplă în jurul tău.... dar ție nu-ți place să înveți...crezi că le știi pe toate... și crezând lucrul acesta, crezi că ai dreptul să judeci și să *vânezi*. Și toată ziua și toate zilele vânezi.

Vânezi cu atâta dibăcie cuvintele, gesturile, atitudinile și faptele **altora**. Ale tale-nu, pentru că ale tale sunt după voia lui Dumnezeu (crezi tu). Vânezi scăpările, căderile sau recăderile altora... Și atunci te simți cel mai bine, pentru că îți poți juca rolul de judecător al semenilor tăi, rol pe care de altfel nimeni nu ți l-a dat... ci doar ți l-ai luat tu... și te apuci *să tai în bucăți* (pentru că așa îți aduci aminte că scrie în Cuvânt) vieții, destine, familii și relații.

Vânezi oamenii ce șchioapătă... și în loc să-i mulțumești lui Dumnezeu că tu (încă) nu schioapeți și umblă drept, te apuci să judeci, în lumina a ceea ce crezi tu că gândește Dumnezeu, te apuci să emiți concluzii de viață și sentințe cu greutate de lege universală... și te simți atât de plin de putere și importanță.... pentru că, în acel moment crezi că ai descălcit o viață de om... ai rezolvat un mister... ai reușit să-i dai lui Dumnezeu o mână de ajutor și o soluție la problemele omenirii (de parcă El așteaptă soluțiile tale sau pe ale mele)... Dar făcând aceasta, uiți că încă nu ți-ai descălcit viața ta, misterele vieții tale și ascunzișurile inimii tale... Și ocupându-te de judecarea omului ce șchioapătă, nu te gândești că și tu poate schiopăta azi dacă umblai până acum în încălțările lui... Poate mai mult și mai rău decât o face el azi...

Dumnezeu vrea altceva de la noi... El dorește să *urmărim pacea*. Dorește să fim *aducători de pace*, nu vânători. Viața pământească a fiecăruia din noi este prea scurtă ca să o pierdem cu vânări

și vânări. În momentul în care vei ajunge *dincolo de timp, acolo Sus* nu vei fi întrebat cât ai vânat și ce ai vânat pe pământ, ci câtă pace ai adus în jurul tău. Dumnezeu nu ne-a lăsat pe pământ să vânam, ci să ducem mai departe ce El a început aici.

Când vânezi nu aduci vindecare...nici pentru sufletul tău, nici în viața celui vânat de tine. Nu repari nimic, nu construiești nimic. Poate, cel mult, câteva scenarii mărunte ce-ți hrănesc mintea amorțită. Și nimic mai mult.

Când vânezi pe alții, uiți că viața lor și călătoria lor lângă tine au un rost, ca și viața ta și călătoria ta... Încearcă întâi să găsești rostul vieții tale și a umblării tale în mijlocul celor din jurul tău. Fiecare din noi suntem chemați să facem acest lucru într-un mod sincer și onest și nu recurgând la formule și cuvinte *religioase* care, folosindu-le reflex luni în șir și ani în șir, ajungem să nu le mai credem...

Ai vânat o viață întreagă, *poate ai tăiat în bucăți* tot ce ți-a căzut în mâini și în priviri... Ai judecat toată viața și pe toți, fără să știi că de fapt nimeni nu ți-a dat niciodată acest drept.

Lasă acum vânătoreea. Nu e treaba ta asta. E vremea să începi să urmărești pacea, să accepți pe cei de lângă tine și să îți aduci aminte că Pământul se poate învârti în jurul soarelui și fără judecățile emise de tine. Învață să-ți placă *adevărul, cinstea, vrednicia și dragostea*. Ale tale în primul rând și apoi ale celorlalți. Învață-le de aici, pentru că atunci când ajungi Sus (așa cum îți dorești tu) să nu fii stângaci în a le recunoaște.

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însușească.” (Filipeni 4:8)

În articolul anterior am zăbovit asupra stăruinței primilor creștini în „învățătura apostolilor“.

Vom medita acum asupra celei de-a doua activități a primilor creștini în care ei stăruiau, și anume „**legătura frățească**“.

Ce este legătura frățească? Ca o definiție, am putea spune că „*legătura frățească*“ este relația care trebuie să între copiii aceluiasi Tată (Dumnezeu), o legătură de dragoste care-i unește și îi determină să trăiască conform principiului „*unul pentru toți, și toți pentru unul*“. Un astfel de mod de viață presupune lepădare de sine, umblarea după interesul altuia, trăire în dragoste. Primii creștini așa trăiau. (Fapte 2:44, 45, și Fapte 4:32... 37).

„**Legătura frățească**“ realizează **unitatea** celor credincioși, dorință atât de scumpă Domnului nostru, pentru care S-a rugat în ultima seară petrecută împreună cu ucenicii Săi. „*Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată ești în Mine și Eu în*

Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.“ (Ioan 17:21). Legătura frățească ține strâns unite mădulele trupului al cărui cap este Domnul Isus Hristos. Acesta face ca „*din El, tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, să-și primească creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și să se zidească în dragoste.*“ (Efeseni 4:16).

Prin „*legătura frățească*“ primii creștini au devenit o familie, iar stăruința în aceasta îi determina să facă totul pentru a păstra această familie unită, dezvoltându-se armonios, spre gloria Mântuitorului și Domnului lor. Nici un sacrificiu nu li se părea prea mare pentru atingerea acestui scop.

Deși primii creștini erau foarte diferiți din toate punctele de vedere – fizic, material, social, educational, etc., totuși ei erau foarte uniți în dragoste și căutau să păstreze aceasta unitate, stăruind în „*legătura frățească*“. Biserica

Domnului Isus era ca o orchestră în care își are loc deopotrivă contrabasul enorm, vioara cu sunetele ei gingașe, trompeta cu sunetul ei metalic dar și toba cu loviturile ei zgomotoase. Nu toate instrumentele din orchestră cânta aceiași melodie, dar toate melodiile împreună realizează o armonie atunci când fiecare instrumentist privește spre dirijor, și se lasă călăuzit de bagheta lui. Dirijorul care-i conducea pe cei credincioși era Domnul Isus Hristos. Așa se face că păgânii, ca și unii din iudeii care veneau în contact cu ei, au fost profund impresionați, nu de unitatea de învățătură creștină, ci de faptul că în mijlocul lor domnea dragostea frățească.

De ce este importantă trăirea în „legătura frățească”?

Într-o împrejurare, când Domnul Isus a fost acuzat de conducătorii religioși ai poporului evreu că scoate draci cu Belzebul, domnul dracilor, El le spune că „*orice casă dezbinată împotriva ei însăși nu poate dăinui*”. Faptul că primii creștini stăruiau în legătura frățească, păstrând unitatea Bisericii, i-a ajutat să supraviețuiască și să se înmulțească într-un mediu ostil (miei în mijlocul lupilor). Dacă Biserica Domnului Isus Hristos a ajuns până la noi, în condiții de persecuție deseori sângeroasă, s-a datorat faptului că Domnul a avut în toate timpurile credincioși care au păstrat unirea Duhului prin legătura păcii (Efeseni 4:3). Pe de altă parte, stăruind în legătura frățească, care înseamna trăirea în dragoste și în unitate, ei au dat o mărturie puternică de faptul că sunt ucenicii Domnului Isus, și că El nu este un conducător omenesc oarecare, ci este Mesia – trimisul lui Dumnezeu ca salvator (Ioan 13:35; Ioan 17:21). În acest fel Biserica creștea ca număr (se înmulțea) și spiritual, mărturia ei era puternică – „*apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus; și un mare har era peste toți*” (Fapte 4:33), iar credincioșii se întăreau în credință, erau nelipsiți de la Templu, plini de bucurie și laudau pe Dumnezeu, fiind plăcuți înaintea întregului norod (Fapte 2:46 și 47). Dar noi? Mai avem noi dorința de a ne

purta ca o familie încheată, gata să sărim în ajutorul celor în nevoi, să alinăm suferința celor ce suferă, să îmbărbătăm și să sprijinim pe cei ce se clatină așa cum făceau primii creștini? Privind la noi și la cei din jurul nostru constatăm că suntem tot mai departe de un astfel de mod de viață. Suntem din ce în ce mai egoiști. Ne gândim și ne preocupăm de noi și de familia noastră fiind gata mai repede să pretindem să ni se dea, decât să oferim din ce avem și altora, deși Cuvântul ne învață că „*este mai ferice să dai decât să primești*”.

Citim în Scriptură: „*Ajutați pe sfinți când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți... Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng. Aveți aceleași simțăminte unii față de alții...*” (Romani 12:13...16), „*Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos*” (Galateni 6:2) și altele, dar parcă aceste îndemnuri sunt scrise pentru alții, nu pentru noi – cei care le citim. Primii creștini stăruiau în „*învățătura apostolilor*” pentru ca ei Îl iubeau cu toată ființa lor pe Domnul Isus, și doreau să-I dovedească prin ascultarea lor de porunca și de dorința Lui.

DAR NOI?!!!! Noi ce putem să dovedim prin trăirea noastră Aceluia care ne-a iubit atât de mult încât și-a dat viața ca să ne împăce cu Dumnezeu?

„*Creștinii care trăiesc în dezbinare constituie o batjocură la adresa lui Hristos. Ei cunosc rugăciunea Domnului Isus, rugăciune pe care Mântuitorul a rostit-o puțin înaintea de a fi fost răstignit. Ea constituie ca un testament, cuprinzând ultimele Sale dorințe înaintea de a muri în trupu-I pământesc. Cum ar putea creștinii credincioși să nesocotească această rugăciune?*”

Este un citat dintr-o broșură intitulată „**ARMONIA ÎNTRE FRAȚI, ULTIMA DORINȚĂ A DOMNULUI ISUS HRISTOS**”, pe care l-am inserat în speranța că ne va cerceta inimile și ne vom trezi înaintea de a fi prea târziu.

CÂND FIUL CEL MARE SE POCĂIEȘTE

El s-a întărit de mânie și nu voia să intre în casă. Tatăl a ieșit afară și l-a rugat să intre. (Luca 15.28)

Domnul Isus i-a vestejit adesea, în pilde sau confruntări directe, pe credincioșii închipuiți, pe aceia care își imaginează că Îl cunosc pe Dumnezeu, că sunt aproape de El, că fac voia Lui dar, în fapt, lucrează tocmai împotriva acestei voi și acestui Dumnezeu. Nu mi amintesc vreun discurs în care Domnul să-i mustre pe vameși sau pe femeile stricate de pe centura Ierusalimului, dar pot să documentez oricând că verbul Lui acid i-a avut adesea în colimator pe farisei, de exemplu. Ei I-au fost dușmanii cei mai înverșunați, ei I-au întărit duhul în atâtea rânduri și cele mai solemne și lipsite de speranță „vai-uri” lor le-au fost adresate. Ba chiar – pentru că nimeni nu e imun la morbul acestei evlavioase fățarnicii – Mântuitorul a găsit cu cale să-și avertizeze ucenicii nu neapărat cu privire la posibilitatea

păcatului, cât la posibilitatea de a îngropa păcatul sub un potop de vorbe și obiceiuri religioase. Acesta este „aluatul” fariseilor.

Aproape nu există pildă despre mântuire în care Domnul să nu distribuie într-un rol de prim-plan figura acră și simandicoasă a fariseului bombănitor. Scenariul e cam același: Dumnezeu se bucură că un păcătos și-a venit în fire, dar, de undeva de pe margine, fără să fi contribuit cu nimic la recuperarea nenorocitului, se găsește unul să strâmbe din nas și să protesteze. Aduceți-vă aminte de fratele mai mare al fiului risipitor, care își acuză părintele pentru mărinimia lui și refuză să participe la ospăț (era prea îndrăgostit de sfințenia lui ca să se poată așeza lângă un desfrânat!). Sau de lucrătorii în vie care se uită chiorăș mai întâi la ultimii veniți și apoi chiar la Stăpânul viei. Sau de fariseul care, mulțumindu-I lui Dumnezeu, nu se poate opri să nu-l disprețuiască pe bietul vameș care se pocăia lângă el.

Așa că, vedeți dumneavoastră, pe lângă faptul că

știe foarte bine să-și ascundă mizeria sub faldurile celei mai convingătoare pietăți, fariseul etern, arhetipal mai are o abilitate remarcabilă și de temut: poate sau încearcă să închidă oamenilor Împărăția Cerurilor. Pur și simplu nu-i lasă să intre (vezi Matei 23.13b), îndepărtându-i pe acestia de Domnul și de Cuvântul dătător de viață. Cunoaște atât de bine Biblia, încât o folosește împotriva Autorului ei.

Două întâmplări cu farisei

Aceste reflecții mi-au fost stârnite de două întâmplări pe care le-am auzit de la martori oculari și care, în desimea de fapte și opinii care mă bombardează zilnic, au ajuns să se asocieze într-un chip, așa spune, indestructibil.

Uno. Mai mulți credincioși, copii de credincioși și necredincioși participau la o strângere de casă. Era invitat un misionar din altă zonă. Pe măsură ce acesta își dezvolta subiectul, unul din credincioșii bătrâni a început, sistematic, să-l întrerupă și să-l contrazică. Sigur, o făcea deschizând Biblia cu o gravitate de mare-preot, dar erau evidente reaua-voință și, probabil, invidia din spatele gesturilor sale. Și pentru că șicanele nu mai conteneau, într-o secvență de un dramatism care a tăiat respirația tuturor martorilor, fiul acestui credincios bătrân s-a ridicat în picioare și a strigat *cu glas tare*: „*Tată, taci! Tată, te rog să taci! Nu ai dreptul să vorbești! Tu nu ai dreptul!*“. Și a continuat aproape plângând: „*Numai eu știu de câte ori am scos-o pe mama din mâinile tale... Tu vorbești?...*“

Bătrânul fariseu a mai avut un verset și pentru situația asta: „*Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun de judecată. Ba încă eu însumi nu mă mai judec pe mine.*“ (1 Cor. 4.3). Și probabil că ultimul lui gând, înainte de a ieși din scenă, a fost unul de dispreț cucernic față de un fiu atât de nevrednic.

Fariseul știe să citească și să citeze din Biblie, știe să se roage, știe să postească, știe să dea zeciuială, știe că fără cravată și batic nu se poate intra în

cer, știe că s-a întors la Dumnezeu acum 20 de ani, știe să ascundă sau să justifice un păcat... dar nu mai știe să se pocăiască. Această cale a uitat-o de mult.

Due. Era o adunare de rugăciune. Bătrânul care a început să se roage avea un tremur în voce: „*Doamne, am 84 de ani și mi-am dat seama că, deși m-am întors la Dumnezeu de mult timp, eu nu sunt credincios. Poate de-aia ai îngăduit Tu să ajung la vârsta asta înaintată, ca să-mi dau seama că eu nu sunt credincios... Doamne, m-am privit în oglinda din Galateni 5 și am înțeles că eu nu am niciuna din roadele de acolo. Și vin acum înaintea fraților mei să spun că eu nu sunt credincios și să mă pocăiesc cu adevărat!*...“ Și pocăința lui a continuat valuri-valuri.

Când se pocăiește fiul risipitor, se cheamă că avem o întoarcere la Dumnezeu. Când se pocăiește fiul cel mare, fiul din casă, fariseul, avem o trezire. Nu altceva este trezirea decât să descoperi cu groază cât te-ai îndepărtat de Tatăl **stând în casă cu El**. Și atunci nu te pocăiești ca un fiu, nici ca un argat, te pocăiești ca un păgân.

Gânduri de final

Vedeți, noi ne rugăm pentru copiii nostri, pentru vecini, pentru lumea neevangelizată, pentru trezire etc. și nu realizăm că noi, fariseii de noi, suntem piedica propriei rugăciuni. Haideți să ne oprim puțin din obiceiurile noastre religioase, din ceea ce am învățat în atâția ani pe cale – puțin, câteva clipe măcar. Și să-I spunem Domnului cu sinceritate: „*Doamne, arată-mi ce stă între mine și Tine. La drept vorbind, eu cred că sunt bine. Nu văd nimic greșit în mine. Accept totuși, în principiu, că aș putea fi un fariseu. De aceea, Te rog, descoperă-mi Tu adevărul despre mine însumi, Te rog. Amin.*“

Și Dumnezeu va vorbi...

Lucruri neașteptate //

- continuare de la pag. 6 -

4. Vizitatori neașteptați. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un mântuitor, care este Hristos, Domnul. (Luca 2:9-11) Dar ce e așa de special cu păstorii? În vremea aceea, în Israel, turmele de oi împreună cu păstorii lor trebuiau să fie izolate în pustie, de aceea păstorii în mare parte erau excluși din viața publică a vremii. Erau considerați lipsiți de educație, necivilizați, erau „oamenii de jos“. Pentru că trăiau izolați, rupți de societate, din această cauză și discriminarea lor era pe măsură. Erau oameni respinși, desconsiderați și aici e dilema: Cerul s-a luminat de prezența îngerilor, slava lui Dumnezeu a strălucit în jurul cui? Al păstorilor. Citim aici despre niște păstori, nu cunoaștem nici măcar numele lor, ai zice oameni neînsemnați, oameni fără carte care păzeau turmele de oi. Dumnezeu însă pe ei îi anunță, Dumnezeu pe acești oameni îi alege. Și ei sunt primi care primesc vestea bună: Luca

2:11 „astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un mântuitor, care este Hristos, Domnul.“

5. Statut neașteptat. De ce? Luca continuă: Când a venit ziua a opta, în care trebuia tăiat împrejur pruncul, I-au pus numele ISUS, nume, care fusese spus de înger înainte ca să fi fost El zămislit în pânțe. Și, când s-au împlinit zilele pentru curățirea lor, după legea lui Moise, Iosif și Maria au adus Pruncul la Ierusalim, ca să-L înfățișeze înaintea Domnului, după cum este scris în legea Domnului: „Orice întâi-născut de partea bărbătească va fi închinat Domnului” și ca să aducă jertfă: o pereche de turturele sau doi pui de porumbei, după cum este poruncit în legea Domnului. (Luca 2:21-24) Rețineți o pereche de turturele... fiindcă acest detaliu ne ajută să înțelegem că Iosif și Maria au avut un statut aparte – ce statut? *Erau printre cei mai săraci ai vremii.* De unde știm acest lucru? Din Scriptură. În Leviticul 12:8 citim „Dacă nu poate să aducă un miel, să ia două turturele sau doi pui de porumbel, unul pentru arderea-de-tot, altul pentru jertfa de ispășire“ Doar săracii vremii aveau permisiunea să aducă o pereche de

turturile și asta e jertfa pe care au adus-o Iosif și Maria. *Asta ne dezvăluie că ei erau săraci.* Cum se poate așa ceva? Nu a găsit Dumnezeu pe cineva mai bogat, cu un alt statut? Cum se poate ca Fiul lui Dumnezeu să fie „*sortit*” sărăciei? Pentru că așa a trăit...vă mai aduceți aminte, după 30 de ani în care i-a vindecat pe alții, i-a ajutat pe alții, spunea: Luca 9:58 „*Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.*” Domnul Isus nu a avut ceea ce mulți dintre noi avem. De ce oare? Nu este El Regele regilor și Împăratul împăraților. De ce s-a născut așa? *Asta întrece orice așteptare. Din contră merge împotriva oricărei așteptări.* și un lucru important ce trebuie reținut este că: **Dumnezeu lucrează total contrar așteptărilor noastre.**

Haideți să învățăm trei lecții practice din istoria nașterii Domnului Isus:

I. Dumnezeu este în control, nu noi. Așa cum a controlat inclusiv decretul Cezarului și modul de aplicare până la ultimul detaliu, așa Dumnezeu știe și viața ta și El este în control. Chiar dacă anul acesta vei rămâne „pe drumuri”, fără „o casă de poposire”, ai credință că El știe lucrul acesta și v-a ști când și cum să intervină. ***Clădește-ți așteptările pe fundamentul credinței, nu pe cel al circumstanțelor tale. De ce? Dumnezeu este în control.*** Fiecare cuvânt spus de El se împlinește – păstorii erau bucuroși ca tot ce au auzit, s-a împlinit. De ce? Dumnezeu este în control.

II. Dumnezeu are planuri cu mult mai diferite decât ale noastre. Trebuie să realizăm lucrul acesta. „***Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.***” (Isaia 55:8, 9) Credeți ca Maria nu a visat și ea cum v-a fi la naștere? A avut aceleași trăiri ca orice mamă.

Probabil a avut unele așteptări și totuși la iesle nu au venit îngerii, ci păstorii. Nici măcar când au fost la Templu să plătească nu le-au căzut un bănuț din cer sau nu au primit bani de la vreun trimis al lui Dumnezeu, ci au plătit din venitul lor propriu, din pușinii lor bani a trebuit să își cumpere turturile. *Dar cu toate astea, întreb, a ieșit ceva bun de aici? A ieșit ceva bun din Nazaret? Sigur că a ieșit.* Iată că Dumnezeu lucrează contrar așteptărilor noastre și planurile Lui nu sunt planurile noastre iar gândurile Lui nu sunt gândurile noastre. ***Totuși, încurajează-te, chiar „dacă vezi doar un grajd, păstori, turturile”, lucruri neașteptate, tu nu ai idee ce vrea Dumnezeu să facă pentru tine și din tine.*** Ideea care e? ***La fel ca Maria, stai lângă El, încrede-te în El și El v-a lucra. Tu împlinește așteptările Lui.***

III. Dumnezeu ne vrea binele! Chiar dacă nu putem să Îl înțelegem acum. Teoretic noi știm: Romani 8:28 „***De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său***”, *dar de multe ori nu înțelegem cum.* Maria nu înțelegea „*cum se va face lucrul acesta*”, însă ea a înțeles și a crezut ce scrie în Luca 1:37 ***Căci nici un cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere. Chiar dacă nu înțelegi, chiar dacă ești tulburat, chiar dacă îți vine greu să crezi, chiar dacă îți e frică: Dumnezeu îți vrea binele și toate lucrurile lucrează spre binele tău. Ai credință!*** Asta e cheia, asta a avut Maria. Maria a zis: „***Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!***” Luca 1:38 - **credință.**

Asta ne cere Dumnezeu – credință, nu bazată pe așteptările noastre, ci pe așteptările Lui, pe care le găsim scrise în Scriptură. Și de multe ori, El lucrează contrar așteptărilor noastre tocmai ca să ne testeze credința.

Creșterea copiilor,

cea dintâi misiune a părinților
credincioși.

Când Dumnezeu binecuvintează o familie creștină cu copii, o face spre binele tuturor celor care alcătuiesc familia creștină. Familia creștină reprezintă mediul binecuvântat, rânduit de Dumnezeu pentru creșterea copiilor, dar odată cu copiii, cresc și părinții: ei cresc în dragoste, în grija maternă și paternă, în răspunderile materiale, în îndrumarea practică a copiilor către Dumnezeu prin cunoașterea Domnului Isus Hristos, în vederea mântuirii oferită de Dumnezeu păcătoșilor.

Dorim s-o spunem de la început: Credința în Domnul Isus nu se moștenește. Niciun copilăș născut într-o familie creștină nu se naște credincios. El moștenește păcatul ales de primii oameni și moștenește odată cu păcatul o fire păcătoasă, generatoare de păcate. Totuși, copiii din familiile creștine se nasc într-o atmosferă binecuvântată pentru că o casă creștină este un cort sfânt, iar copiii credincioșilor sunt „puși de-o parte pentru Dumnezeu“, sau – așa cum le scrie Ap. Pavel Corintenilor, ei sunt sfinți (1 Cor. 7:14). Ce răspundere pentru tatăl credincios, pentru mama credincioasă, ca să arate copiilor pe care îi cresc blândețea, iubirea, dependența lor de Tatăl. Când casa creștină este locul în care se înalță imnuri de glorie către Dumnezeu, când în fiecare dimineață părinții citesc Biblia, copiii încep să memoreze texte sfinte și pot pune în practică ceea ce spune cuvântul din Psalmul 119:11: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.“

Dr. S. Lewis Johnson, Vestitor al Cuvântului în Believers Chapel Adunarea Credincioșilor din Dallas (SUA) a auzit într-una din predicile dr. Barnhouse îndemnul: „Obişnuieți pe copiii

voștri din cea mai fragedă copilărie cu cuvintele lui Dumnezeu!“ Dorind să aplice acest îndemn, tatăl, când a avut primul copil, un băiețel, a convenit cu soția ca imediat după baia de seară să-i dea copilul în brațe. Tatăl legăna ușor copilul și spunea: „*Oricine rostește Numele Domnului va fi mântuit!*“ Când copilul a început să meargă de-a bușilea prin casă, părinții l-au auzit mergând de la un loc la altul și spunând: „*Oricine rostește Numele Domnului va fi mântuit!*“

Viața nouă, regenerarea vine în viața copilului prin Cuvântul lui Dumnezeu, aplicat la inima omului prin Duhul Sfânt, care Îl mărturisește

pe Domnul Isus ca Mântuitor.

Lidia, o fetiță dintr-o familie creștină cu mulți copii, la cinci ani știa să scrie și să citească. Primise de la părinți un Nou Testament, pe care scrisese: „*Acest Testament aparține Lidiei, elevă în școala Domnului Isus.*“ În adunarea creștină unde mergea împreună cu părinții, era o credincioasă, Rădița, care nu știa carte. Lidia s-a oferit s-o ajute să învețe să scrie și să citească și strădania ei a avut rezultate bune. Nu după

mult timp. Dumnezeu a găsit s-o ia acasă, în cer. Părinții și frații ei ca și credincioșii din adunare au avut mângâierea că despărțirea de Lidia era vremelnică. Creștinii care Îl au pe Domnul Isus ca pe Mântuitorul lor personal, știu unde merg când își încheie zilele pe pământ: ei merg la Domnul Isus, „*în cerul frumos, de nespus*“.

Viața, o șansă unică

Cu mulți ani în urmă, pe vremea când nu frecventam adunarea, ci sălile de spectacol ale lumii, am văzut o piesă de teatru în care personajul principal stătea închis în odăița lui și se gândea la viața lui trecută, pe care n-o trăise cu adevărat, și de care nu se bucurase. Îndrăgostit de profesia lui și mult prea preocupat cu aceasta, nu-și întemeiase un cămin, și deodată, în pragul bătrâneții, s-a trezit singur, fără un suflet alături.

Când povara gândurilor, care-i rățăceau prin trecutul lui searbăd, îl apăsa mai greu, cu voce tare, repeta aproape obsesiv, ca pe un refren, aceste cuvinte: Iftodie, Iftodie, a trecut viața pe lângă tine!

Viața, dar ce este viața? Lăsând acest personaj cu gândurile lui, să ne punem și noi serios această întrebare: Ce este viața?

Cineva a definit viața ca fiind un număr de împrejurări din care trebuie stors maximum

de eficiență. E o părere. Un altul, nefericit în căsnicie, a numit viața o sumă dureroasă de conflicte și îndatoriri chinuitoare. Personal, am citit undeva un pasaj, care mi s-a părut interesant: „Viața este frumoasă? Ce minciună! Viața nu este frumoasă. Frumusețea ei vine din inima noastră. Când avem în inimă bucurie și voie bună, viața este frumoasă, dar când acestea se duc și în locul lor vin durerea, tristețea și amărăciunea, viața nu mai e decât un cimitir.”

E greu să definești viața ignorându-l pe Creator, care este sursa vieții. Definițiile pomenite mai sus, sunt părerile unor necredincioși, în gândurile cărora, Dumnezeu nu și-a găsit niciodată locul. Chiar și noi, credincioșii, când ne gândim la viață, avem în vedere realitățile de acum, realitățile imediate, pe care ni le dorim cât mai plăcute, fără lacrimi, necazuri și dureri.

Dar, să vedem ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, la 1 Timotei 6:17, 18, 19: „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfе și să nu-ți pună nădejdea în niște bogății nestătornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce ADEVĂRATA VIAȚĂ.”

Când citim aceste cuvinte, atunci părerile noastre se clatină și luminați de Duhul Sfânt, începem să ne gândim la această VIAȚĂ, care, de fapt, este cea adevărată.

*E viața ce-o găsim în Domnul
Pe care El ne-o dă în dar
O! spune-mi, ți-ai asigurat-o?
Sau nici nu te-ai gândit măcar.*

Sunt cuvintele uneia dintre cele mai frumoase și mai tulburătoare cântări ale noastre.

Dragul meu frate și soră, tu ți-ai asigurat această viață, ai apucat-o cu adevărat, o trăiești? Sau ceea ce trăiești tu este doar o amăgire? Iartă-mă că te întreb. Înainte ca să răspunzi tu, vreau să-ți fac eu o mărturisire. Vreme de 12 ani, am

trecut pragul adunării fără să am această viață și fără să mă bucur de ea. Am participat și la cină, desigur, în chip nevrednic. Da, eu nevrednicul și nenorocitul de mine, am stat la masă cu sfinții?! Până când Stăpânul m-a legat și m-a aruncat în întunericul de afară din care nu credeam că o să mai ies vreodată. Dar, despre asta o să-ți povestesc altă dată.

Nu știu de ce scriu despre asta, poate pentru că scriu înaintea Domnului și nu pot altfel, de aceea, te mai întreb o dată: ai această viață? Simți cum îți pulsează în suflet? Dacă nu, apuc-o cu amândouă mâinile, îmbrățișează-o cu toată dragostea, astăzi, acum, până nu e prea târziu, căci dacă n-o vei face, într-o zi, stând singur/singură în locul în care vei merge, nu te vei lamenta cu glas potolit, ca personajul acela despre care am amintit la început, ci vei striga: Ioane, Ioane, a trecut viața pe lângă tine! Marie,

Marie, a trecut viața pe lângă tine! Te asigur că nu va fi nicio deosebire decât de...nume.

Dragul meu frate și soră, Domnul Isus să-ți dea har și să-ți facă parte de ceea ce, de la început a vrut să-ți dea, adică: VIAȚĂ DIN VIAȚA LUI.

E unica ta șansă, acum, aici, pe pământul acesta, care îți e așa de drag și pe care, într-o zi o să-l părăsești, chiar dacă n-o să-ți placă.

El să reverse peste noi toți, câți ne-am pus nădejdea în El, harul unei vieți din belșug.

Să ne iubim

Să ne iubim cu dragostea cea sfântă,
cu focul viu ce Domnul l-a adus!
Să nu uităm că am primit poruncă
să ne iubim cum ne-a iubit Isus!

Ascultă, frățiorul meu,
nu uita să veghezi mereu!
N-a spus oare Domnul că-ntr-o zi
dragostea celor mai mulți se va răci?

Să ne iubim cu o dragoste fierbinte,
să vadă lumea-n noi pe Salvator,
să spună toți: „Da asta-i calea sfântă,
că nu mai știu iubire ca a lor“.

...

Ascultă, frățiorul meu,
nu uita să veghezi mereu.
Pe cununa ce ți-a pregătit,
Domnu-a scris El Însuși: A iubit!